

Tfcherning: Jeg kan ikke gaae ind paa denne Sag uden at gjentage en Beklagelse, som jeg under lignende Forhold saa ofte har havt Anledning til at udtale, nemlig Ministeriets megen Sagen efter Raadgivning i Statsanliggender, før Lovforslagene komme herind. Jeg mener ikke den Raadgiver, som Ministrene søge underhaanden til deres egen Fyldestgjørelse, fordi deres undergivne Embedsmænd ikke ere tilstrækkelig dygtige — det bliver deres egen Sag — men den Raadgiver, der søges offentlig, der bringes frem her, saaledes at vi ikke alene skulle beskrive, hvad Ministeriet her bringer frem for os, men ogsaa hvad der kommer fra Myndigheder, der ligge udenfor os, og som vi ikke kunne møde. Vi bringes derved i en uheldig Stilling, og denne Fremgangsmaade tjener kun til Forsinkelse af Sagens Behandling, thi jeg maa erklære den ærede Minister, at hans Arbejde med de Oplysninger, der iforveien vare indkomne fra Communalbestyrelsen, vilde have været ligesaa godt og, da han saa selv havde havt mere Tid til at forhandle Sagen, maaffee nok saa godt som det, der nu foreligger, efter paany at være behandlet af Byens Myndigheder. Jeg skal ved denne Leilighed bemærke, at Regjeringer i det Hele forsigtigvis skulle afholde sig fra i Statsanliggender at søge Raad hos Communalforvaltninger, allerhelst fra at søge den hos Hovedstadens Communalforvaltning, som stedse ligger saa nær, at den i mangt et Øieblik kunde tænke sig selv som Regjering.

Naar jeg derpaa gaaer over til at betragte det foreliggende Lovudkast, som nu har været Gjenstand for saamange Udtalelser, er det ganske vist, at det ikke er let at finde et nyt Holdepunkt eller fremkalde nye Betragtninger, men jeg skal dog forsøge, om det ikke skulde lykkes mig enten at styrke nogle af de Udtalelser, som allerede ere fremkomne, eller maaffee dog henlede Medlemmerne til ligeoverfor denne Lov at indtage Standpunkter, som endnu ikke have været berørte, og hvorfor man maaffee ikke har seet Lovudkastet i dets fulde Omraade. Den ærede sidste Taler forbigik de 4 første §§, fordi han betragtede dem som mere stedlige og mindre vedrørende det hele Skattevæsen. Det er ganske vist, at de ere mere stedlige end den

Deel af Loven, hvorpaa han især henvendte sin Opmærksomhed, men derfor ere de dog ikke ubelukkende stedlige, de have ogsaa en ganske almindelig Charakter. Man er gaaet ud, ikke alene paa at bestemme, hvorledes Skatten skal være fordeelt i Kjøbenhavn, men ogsaa paa at rette den hele Række af Bestatningsystemer. Hvad har man rettet her? Hvilket Bestatningsystem eksisterede hidtil i Kjøbenhavn? Det, at man har spurgt: hvad bruge vi til hvert enkelt Formaal? Og man har da udmaalt frem og tilbage for at kunne finde de nødvendige Skillingen. Man har spurgt: hvem har meest Nytte af den Forholdsregel? og man har spurgt: hvem kan bedst taale at give? Disse Betragtninger har man blandet sammen, og saa har man fordeelt, som man fandt det bedst. Til de Fattige hentedes man personligt omkring hos Alle, fordi man syntes, at Alle kunde blive fattige og derfor havde godt af itide at bidrage Noget i saa Henseende. Til Byens Brolægning søgte man Bidragene efter Husenes Facader, fordi man meente, at de, der boe i en Gade, dog maatte have en forøget Interesse af at have en god Brolægning; man gjorde noget lignende endog for ganske uslyg med Fordelingen af Udgiften til Vand. Denne Vej er man, som sagt, hidtil gaaet, og derved er man ikke kommen til at betragte det, der er det Vigtige, nemlig den Gjenstand, som skal bære Skatten, og dens Formuenhed til at bære hele den Byrde, man lagde paa den. Efter min Betragtning er derfor det væsentligste Fremskridt, der er gjort ved det Forslag, som her foreligger, at vi ere komne bort fra at opkræve til hver særlig Gjenstand, idet vi mere have henvendt vor Opmærksomhed paa de forskellige Skattegjenstande, idet vi have spurgt: „Hvad kunne de taale, hvad kunne de bære?“ og have indrømmet Kommunen Ret til at opkræve i Genhold dertil. Naar jeg betragter Sagen saaledes, saa bliver jo Spørgsmaalet: „Har man fundet de rette Skattegjenstande, har man fundet det mindst nødvendige Antal, og har man rammet dem paa rette Maade og i rette Forhold?“ Seer jeg hen til, hvorledes vi i hele Landet efterhaanden ere gaaede frem for at komme til et lignende Maal, saaledes at vi jo ere komne til at indskrænke Skattegjenstandene